

TABITA

Kázání ze soboty 6.5.2017 – br. Csaba Čák

Sk 9, 32-43

Bible je plná pestrých životních příběhů. Některé jsou královské, jiné zase velice skromné. Pro dnešek jsem vybral dva krátké příběhy, zázraky nebo „divy Petrovi“ jak je nadepisuje kniha Sk. v 9 kap.

Pamatujete si ještě, jak jste se na ZŠ učili psát životopis? Když jste probírali strukturu životopisu. Pak jste v životě napsali první, druhý, desátý životopis...

V mládí si málokdo položí otázku, jaký bude ten můj životopis, co tady po mně zůstane. Čím je však člověk starší, tím více se nad touto otázkou zamýšlí. Čím je můj život naplněn, jaký odkaz zanechám?

Z Biblického vyprávění se o hrdinech dnešního biblického čtení toho moc nedozvíme. O Eneáši čteme pouze informaci, že byl ochrnutý a o Tabitě, že šila košile, pláště a „konala mnoho dobrých skutků, rozdávala štědrě almužny“. Neznáme jejich věk, sociální postavení, jaké měli jmění, jestli měli rodinu, jaké vystudovali školy, jakou vykonávali práci, jestli mají zapsaný nějaký patent.

Pisatel knihy skutků-Lukáš se o podrobnostech nerozepisuje. Nejsou pro něj zřejmě důležité.

Jediný důležitý detail, který potřeboval sdělit, byla informace o tom, že Tabita něco dělala. Dělala něco, co se dotýkalo životů jiných lidí. Něco, co se pozitivně dotýkalo lidských osudů. Eneáš, ten byl prostě uzdraven.

Tabita, učednice Ježíše Krista byla zřejmě všímavá žena. Zdá se, že jí záleželo na osudu druhých. Kdyby nebyla, tak by asi neviděla možnosti a příležitosti ku pomoci. Pravděpodobně se soustředila na potřebné mezi vdovami a chudými ve společnosti.

Víte, že existuje Zdvořilá nevěšímavost, termín, který ve známost uvedl americký sociolog Erving Goffman. Zdvořilá nevěšímavost označuje způsob, kterým si lidé dávají při interakci najevo, že si uvědomují přítomnost toho druhého, aniž působí výhrůžně nebo přehnaně přátelsky.

Když se lidé míjejí, zběžně na sebe pohlédnou a následně při větším přiblížení odvrátí zrak. V tu chvíli projevují tzv. zdvořilou nevěšímavost (civil inattention). Neignorují se, pouze si dají letmo najevo, že registrují druhého, byť si ho více nevěšimají. Lidé se tak přesvědčují, že nemají důvod se navzájem podezívat ze špatných úmyslů, že pro sebe neznamenaí ohrožení (např. při míjení na chodníku, při cestě výtahem, MHD apod.). Upřený pohled může být považován za důkaz nepřátelských úmyslů.

Tabita překročila zdvořilou nevěšímavost, z letmého pohledu se stal pohled zájmu a soucitu. Z popisu, který máme k dispozici se zdá, že její činnost nebyla nějak obzvlášť složitá, či velkolepá. Přesto ovlivnila, jak se zdá, mnohé životy.

Měla otevřenou mysl, zrak, který si všímal, sluch, kterým naslouchala potřebám okolí, a nebála se ručních prací :-)

Jinými slovy měla široké srdce a otevřenou dlaň.

V situacích, kdy je člověk v nouzi mají i ty nejmenší činy mnohem větší smysl, než tisíce krásných slov.

Také církve adventistů s.d. i náš sbor se po vzoru Tabity v poválečných letech věnoval chudým spoluobčanům, obyvatelům tehdejší Prahy 12.

Jak sami členové sboru v roce 1930 řekli: *„Chtěli jsme něco vykonatí pro opravdu chudé a způsobit jim nějakou radost.“*

Do práce se kromě starších sester a bratrů v Praze zapojila také mládež. Jistě tato skutečnost jednak přinesla nový vítr do práce, ale dle mého názoru také dodala mládeži pocit přijetí, důležitosti a potřebnosti, který mnozí mladí dnes v církvi postrádají. I zde se věnovali opravování již nošeného šatstva a výrobě nového. Když byla práce hotová, kazatel místního sboru Karel Poledník *„oznámil naši činnost magistrátu města Vinohrady a požádal o adresy chudých na Oddělení sociální péče.“* Také díky osobní komunikaci a ochotě členů církve prospět alespoň málem svým spoluobčanům, měla církve v očích obecné společnosti dobré a ceněné postavení. Když se pak členové pražského sboru vydali na průzkum situace těch nejchudších, aby zjistili jejich skutečné potřeby, často nevěřili vlastním očím. Sestra Poledníková situaci popisuje značně dramaticky slovy: *„...při osobním zjišťování jejich poměrů v domácnostech poznali jsme jejich bídu a žaslí jsme nad jejich chudobou. Byly to rodiny, bydlící v malých, temných komůrkách, ba i ve stájích a každá měla pět až šest malých dětí, k tomu otec nemocen.“* Práce Tabity zřejmě inspirovala i další členy sboru, kteří neměli nadání pro přešívání, či opravu oděvů. Zato ovládali jiné užitečné činnosti, které se dali v sociální pomoci také využít. Například, člen sboru, bratr Pražan napekl pro každou rodinu vánočku. Jiný bratr, který se ukrývá pod označením H., se nabídl a ze svého skladu věnoval nové dětské obleky a jiné užitečné věci. Bratři a sestry pomáhali, jak dovedli. Proto se někdy rozdávalo nejen opravené, ale i nové ošacení a jiné potřebné věci k dennímu užití. Předávání pomoci probíhalo v rámci, již zmíněné slavnosti Tabity, kterou mládež zpestřila recitacemi a zpěvy. Při zmíněných slavnostech se něco *„...ušlo i chudým našeho sboru.“*

Okresní úřadovna České sociální pomoci v Praze 12 (dnes Praha 2) potvrzuje v dopise ze dne 12. ledna 1949 převzetí sociální pomoci od ČASD v Praze. Darované věci byly určené místní chudině. Obsahem pomoci byly vybavičky pro novorozence a oblečení a obuv pro děvčata i kluky ve věku od 2 do 18 let v celkovém počtu 138 ks. Z dokumentu dále cituji: *„...používáme této příležitosti, abychom vám vřele poděkovali za vaše porozumění pro potřeby chudiny zdejší městské čtvrti, a vyprošujeme si vaši přízeň i pro příští doby.“*

Z pláče lidí nad odchodem Tabity vidíme, že svou laskavostí silně ovlivnila své okolí. Byla nepochybně učednicí, která odrážela Kristovu laskavost k člověku. Tabita byla prostředníkem Kristovy lásky a Božích zázraků, které mezi lidmi na zemi nepůsobí nadpřirozené síly, ale učednicí, lidé-lidem. Stala se prodlouženou rukou moci Boží.

Tabita se nestala velkolepou misionářkou v Africe, nebo Indii. Její činy, gesta, slova nebyla impozantní. Jak se říká: v jednoduchosti je síla.

Boží slovo vstoupilo do jejího života. Je v jejím srdci a je vidět i na jejím životě a jednání. Vztahy k lidem, práce, investice času a prostředků, vše je ovlivněno srdcem, které myslí na člověka podobně jako Bůh myslí na svoje stvoření.

Tabita nás čtenáře příběhu upozorňuje, že setkání s Ježíšem Kristem není jen niternou soukromou událostí jedince. Setkání s Bohem se stává viditelným. Viditelným v životě. Tak jak je vidět světlo, když ve tmě svítí. Setkání s Bohem je cítit, tak jak je slaná i sůl, když ji

ochutnáme, a dokonce setkání s Bohem je patrné i v smrti. Příběh Tabity-učedníka Kristova, smrtí nekončí. Pokračuje dál v tom, jakou odezvu náš život s Bohem po sobě zanechá.

„Petr po modlitbě vrátil živou Tabitu“ všem vdovám a smutečným hostům. Doslovně řečeno: postavil jim před oči.

Kralický text: „Petr jim Tabitu ukázal živou“. Obdobně jak v údělu Božího Syna-Ježíše Krista na konci nezvítězila smrt, ale povstává nová existence, tak i v životě Tabity její mise nekončí hrobem, ale vítězstvím.

Tabita rozdávala naději potřebným. Sama naděje se pak v jejím životě stala skutečností.

Jak Eneášovo uzdravení, tak příběh vzkříšení služebnice Tabity měl jeden důsledek. Ještě mnozí další uvěřili, obrátili se k Pánu.

Tak nás může napadnout jaká ozvěna, jaký příběh zůstane zapsán po mně. Po tobě? Jsem také učedníkem, co si jednou budou lidé o mně, o nás vyprávět?

Kéž je i ten náš osobní příběh plný naděje, malých činů s věčnými důsledky a ať ještě mnozí další uvěří v Pána.